NICI UN IDOL N-A SUPRAVIEȚUIT...

1967 predă anului care vine un fotoliu gol — fotoliul echipei nr. 1 a lumii. Nici o națională și nici o formație de club n-a depășit limita normalului în anul care se termină ; ba cele mai multe dintre celebrități au trebuit să guste din cupa deloc dulce a eliminărilor, a înfrîngerilor în fața unor adversari mai mult sau mai puțin modești.

Începutul șirului de furtuni ce se vor abate asupra marilor echipe îl întîlnim într-o zi de mai, la Lisabona. Anunțată de ezitările din fața lui T.S.K.A. Sofia, prăbușirea lui Internazionale s-a produs sub izbiturile atacului lui Celtic Glasgow. Oamenii lui Helenio Herrera n-au putut să se sustragă tributului gloriei. Anii de supremație sînt costisitori la toate capitolele, de la acela al odihnei mușchilor pînă la rezistența nervilor. Milanezii au meritul de a fi dominat „piața" mondială, cu autoritate, minimum doi ani (am fixat termenul de performanță absolută) și — peste imputările de a fi lezat jocul ofensiv — vor avea cu siguranță capitolul lor de merite într-o obiectivă istorie a fotbalului. Pentru slăbita idee a jocului ofensiv, maniera în care Celtic Glasgow a răpus pe Internazionale și a cucerit „Cupa campionilor europeni" a reprezentat un tonic.

La puține săptămîni după eșecul de la Lisabona se producea răsunătoarea remaniere a lui „H.H", înlăturat, între timp cu echipa lui și de la titlu și de la „Cupa Italiei". Zilele în care Herrera alcătuia noua sa listă de jucători, la Milano, coincideau cu prezența „squadrei azzura" la București. Am stat de vorbă mult, atunci, cu Picchi, încercînd să pătrund, cu ajutorul lui, mai mult în intimitatea lui Internazionale. Știam că Picchi nu este un adept al manierelor H.H., știam că punctele de vedere ale antrenorului și căpitanului vin din sensuri contrarii, adeseori. E drept că niciodată, în partidele pe care le-am văzut Picchi n-a lăsat să se vadă așa ceva ; era primul unde era greul... Credeam că acum, cînd divorțul cu Herrera era pe cale să se producă, Picchi își va exprima deosebirile de puncte de vedere. Dar, spre cinstea lui, atletul din Varese, a rămas corect pînă la sfîrșit. **„Există divergențe de păreri, în special de ordin tactic, dar niciodată nu mi-am sacrificat echipa, misiunea mea de căpitan, în folosul acestor păreri personale. Chiar dacă n-am fost în mare simpatie reciprocă, sînt primul care trebuie să subliniez că Herrera este un mare antrenor..."**

În această atmosferă, Internazionale se remania și noi ne pregăteam să salutăm apariția pe tronul european a lui Celtic Glasgow. O victorie a scoțienilor la Madrid, în fața Realului, justifica opinia. N-a fost însă așa ! Subit, Celtic a început să treneze. Și Dinamo Kiev, — cu Sabo și Bișevet la cîrmă — au dezancorat-o de la cheiul marilor titluri, printr-o înfrîngere administrată pe propriu-i gazon. La Kiev, un egal a completat ceea ce se începuse la Glasgow. Ce scurtă trecere prin avanscena europeană pentru elevii lui Jock Stein !

Privirile au rămas îndreptate pe continentul nostru, spre Dinamo Kiev, de toată lumea recunoscută ca performera nr. 1 a sezonului de toamnă. Dar, vai, fotbal, tu care îți faci o lege din a răsturna orice calcule ! Și învingătorii lui Celtic aveau să urmeze o soartă asemănătoare cu a învinșilor lor. Gornik Zabrze, care își mai trădase intențiile prin cîteva rezultate de proporții în anterioarele ediții ale „Cupei campionilor europeni", a reușit la Kiev ceea ce Dinamo obținuse pe Hampden Park ! Și-apoi, asemenea echipei lui Sabo, s-a limitat ea de data aceasta la un egal, pe teren propriu. Încă o aspirantă la fotoliul marilor performanțe, barată !

Și-așa, una cîte una, performerele au schimbat locul unde le ridicase un rezultat mare cu cel oferit (dacă se poate spune așa) de... învingătoarele lor. 1967 s-a mulțumit să se oprească la sferturile de finală ale „Cupei campionilor europeni" ; nu de alta, dar trebuie să lase și lui 1968 o „parte a leului". Și ce șocuri se anunță chiar din startul noului an !

Marile căderi n-au ocolit nici domeniul reprezentativelor. Nici America de Sud, nici Europa — cele două inimi ale fotbalului mondial — nu ne pot oferi, pe 1967, o campioană a performanțelor absolute. Continentul fotbalului fierbinte a rămas într-o espectativă greu de înțeles — determinată poate și de absența unei competiții de regularitate și durată a naționalelor, așa cum are bătrînul nostru continent — ieșirile ocazionale ale reprezentativelor sale nedîndu-ne prilejul decît să constatăm că : în Argentina „cavalcada selecționerilor" continuă ; în Uruguay și Chile lucrurile merg mai mult rău decît bine și că, în sfîrșit, Brazilia se pare că a reușit să depășească faza frămîntărilor de culise spre a stabili marele comandament pentru operațiunile de amploare ce se vor încheia cu bătălia din Mexic.

Frămîntata viață a fotbalului european a apărut și mai convulsionată de surprizele înregistrate în partidele internaționale. Prima „lovitură de trăznet" a venit de pe Wembley, unde campionii mondiali au străbătut spre vestiare un drum al înfrîngerii, primul de la triumfalul marș de onoare efectuat pe același stadion în compania prețioasei statuete de aur, purtînd numele recordmenului de funcție în fotoliul prezidențial F.I.F.A. Scoția avea să marcheze—prin reușita combinatei Celtic—Rangers, un moment bun al fotbalului ei în 1967, din păcate, efemer. Era un semn că marea aleasă a victoriei are zile grele în fața ei. Și, cu adevărat, Wembley-ul era cît pe-aici să înregistreze un nou eșec al favoriților, dacă echipa lui Ramsey nu reușea o disperată egalizare în întîlnirea cu U.R.S.S.

Curînd și „locotenentele" Angliei la C.M. 1966, aveau să imite, dar cu efecte mult mai grave, isprava campioanei mondiale. Echipa Republicii Federale a Germaniei a primit, prin ultimul său meci din grupa de calificare, desfășurat la Tirana, răspunsul că... nu va juca în sferturile de finală ale „Campionatului european". Cu cîtva timp mai înainte, la Sofia, se dăduse sentința de eliminare a „locului trei" de la competiția mondială, Portugalia. Amintindu-vă că Bobby Charlton și ai lui au o partidă greu de cîștigat în 1968, la Glasgow, ajungem la constatarea că nu-i exclusă dispariția din campionatul european a trioului premiat la Londra, anul trecut. Părăsind plutonul reprezentativelor cu cele mai recente „performanțe" oficiale nu înainte de a aminti de marea surpriză produsă de *Irlanda* la Praga, să facem o rapidă trecere în revistă a altor selecționate naționale din Europa. Ungaria a arătat o revenire, Cehoslovacia a deziluzionat, Iugoslavia n-a convins, R.D. Germană manifestă o evidentă dorință de afirmare (am constatat-o și noi...) ca și constanta echipă a Bulgariei. Un program destul de redus o situează totuși pe Italia ca singura neînvinsă în sezonul 1967. Dar e un titlu pe care nici italienii, credem, nu-l vor menționa chiar așa de zgomotos.

Sub aparența tuturor detronărilor în care 1967 s-a arătat „specialist" se ascund, poate, răbufnirile pentru 1968. Atunci este startul în cursa cu numai 14 locuri în direcția Mexic. Să așteptăm răzbunarea învinselor dar și riposta învingătoarelor !

Eftimie IONESCU

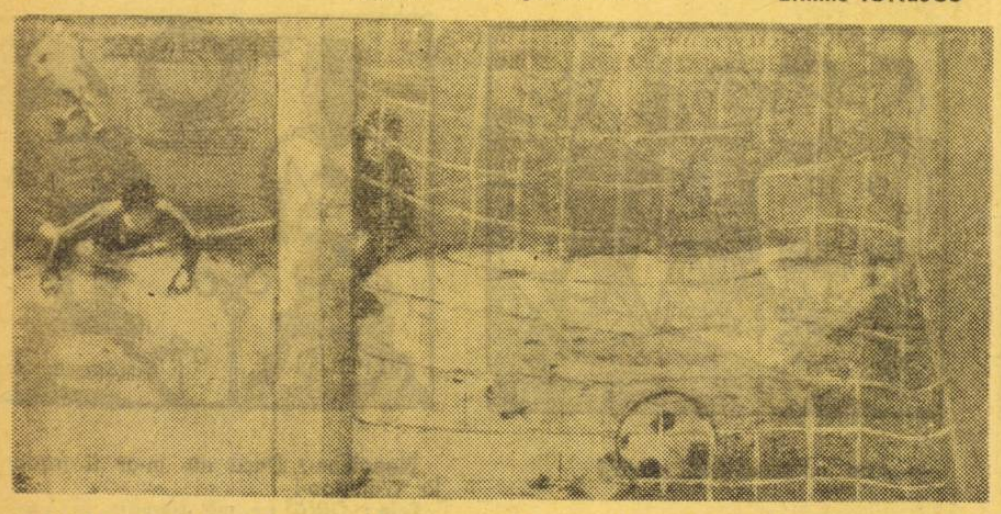

Golul care a provocat cea mai mare surpriză a anului : victoria Irlandei asupra Cehoslovaciei, la Praga

Secvența din meciul — debut al marilor surprize europene : Celtic învinge pe Internazionale în finala „C.C.E."

PELE - EUSEBIO - BOBBY CHARLTON despre revelionul lor

DECLARAȚII PENTRU REVISTA „FOTBAL"

Cum vor petrece Revelionul trei dintre cei mai celebri fotbaliști ai momentului ? Iată ce credem că interesează pe cititorii noștri și, în consecință, am cerut lui PELÉ, EUSEBIO și BOBBY CHARLTON, să împărtășească iubitorilor fotbalului din România, ce proiecte au pentru prima noapte a Noului An și cu ce sentimente întîmpină pe 1968 ..

VOM FI CU TOȚII ACASĂ ..

Pelé va ajunge seara, tîrziu, la Santos. Echipa lui joacă duminică în deplasare. Cum va fi organizată sărbătoarea anului în casa celebrului brazilian ?

Ne-o povestește chiar el :

„Ne-am pregătit de mult pentru Revelion ; un punct principal — am cumpărat, împreună cu Rosemary, jucării pentru micuța noastră. E unul dintre puținele revelioane care mă găsește acasă. Altele a trebuit să le fac departe de ai mei, acolo unde mă duceau turneele lui Santos. Sigur că voi face o excepție de la program. Culcarea va fi la ora 1 noaptea în loc

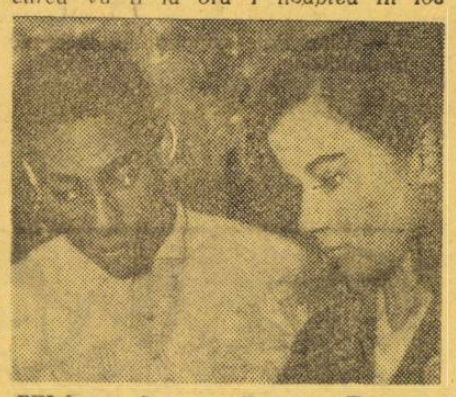

PELÉ : „...Am cumpărat, cu Rosemary, jucării pentru micuța noastră..."

de 10. Dar... e o singură dată pe an ! În schimb, dacă ceilalți comeseni își vor permite și un menu bogat și băuturi de mai multe feluri, eu voi rămîne tot în compania unei bucăți de friptură și a nedespărțitului pahar cu suc de portocale. Cînd va suna ora 12 mă voi gîndi la un an bun pentru mine și cînd spun asta înțeleg — în primul rînd — un an fără accidentări. Bine înțeles că-mi doresc sănătate pentru întreaga mea familie în frunte cu domnișoara Pelé.

Ceea ce urez din inimă și sportivilor români cu care sper să mă întîlnesc în turneul ce-l vom face în Europa".

„ÎNAINTE SPORTING, APOI REVELIONUL..."

Chiar în seara Revelionului, Benfica întîlnește pe marea ei rivală, Sporting.

„S-ar putea să nu fim prea veseli cînd ne vom aduna în jurul mesei, mărturisește Eusebio. Eu voi avea însă un motiv de bucurie : voi avea la mine pe mama, care sosește cu două zile înainte din Mozambic, și fiecare vizită a ei e un mare eveniment în casa noastră. Voi fi vineri la aeroport s-o întîmpin și apoi mă voi reîntoarce în cantonament. Dacă învingem, voi degusta cu și mai mare poftă mîncărurile preferate. Dacă nu, voi înghiți cu noduri, vom ciocni un Porto și, culcarea, cu gîndul la lupta grea din campionat și, mai ales, la Vasas Budapesta. Vom mai ajunge în finala „Cupei campionilor" ? Iată întrebarea pe care o pun eu lui 1968... În ultimul moment se anunță și un eveniment

EUSEBIO : „...Sper să am un plăcut invitat : pe Bobby Moore..."

deosebit. Sper să am și un plăcut invitat : Bobby Moore, care îmi întoarce vizita pentru aceea făcută de mine în Anglia"

„DE N-AR FI CEAȚA..."

Bobby Charlton, ultimul cîștigător al „Balonului de aur" va fi — în preziua Revelionului, la Londra (meci cu Wolverhampton).

Cei de-acasă, spune Bobby, vor începe să privească spre stradă de îndată ce se va lăsa seara. Noi am dori să ne întoarcem la Manchester imediat după meci, cu autobuzul. Dar, în afara lui Wolverhampton, cu care jucăm la 30 decembrie, noi vom mai avea în aceeași zi un adversar : ceața. Dacă nu apare, putem pleca imediat ; altfel trebuie s-o pornim cu trenul și, probabil, vom înnopta la Londra, așa că nu vom ajunge la casele noastre decît în ultima zi a anului. Marea mea plăcere, rămîne dansul pe care fiica mea, Andrea, îl pregătește pentru Revelion. E un deliciu să o vezi cu cîtă grație execută mișcările pe care le-a pregătit de mai multe săptămîni cu bunica. O jumătate de oră după miezul nopții plecăm la culcare. Pe fiicele mele le așteaptă o zi de joacă, pe mine un întreg sezon de... jocuri. Și, între ele, acel teribil meci cu Scoția de la Glasgow, care mă urmărește ca o fantomă. Vom fi oare eliminați din „Campionatul Europei ?" Dar neîndu-plecata Gornik ce soartă ne rezervă ? Ce întrebări teribile vin odată cu 1968 !"

BOBBY CHARLTON : „Marea plăcere rămîne dansul pe care fiica mea Andrea îl pregătește pentru Revelion..."